

רבינו תם	יציאת שבת	כניסת שבת
21:00	20:08	19:17
20:57	20:05	19:15
21:00	20:08	19:18
20:57	20:06	19:16

הגליון מוקדש לרפואה לישועה ולהצלחה בכל העניינים:
חיים בן חנה
פבל ניסים בן מרינה
לזיווג הגון: אריאל אברהם בן רויטל

גיליון מרבני בית המדרש "דורשי ה'" בנשיאות מורנו הגאון הרב יחזקאל צמח שליט"א תלמידו של הגאון הינוקא רבינו שלמה יהודה בארי שליט"א

מאמר הרב

מאת הגר"י צמח שליט"א

מיוסד ע"פ נקודות מתוך שיעורי מורינו ורבינו הגאון הינוקא שליט"א

התורה פותחת באות ב', ולא באל"ף, כיון שאות אל"ף נעלמת ונסתרת מאיתנו, וזהו האור של הבורא יתברך אלופו של עולם, ובתורה נוכל לחפש את הדרך להכשיר את המשכת האור הזה, אל תוך הבי"ת רבתי של בראשית, שהיא כנגד בית המקדש!

האור של ה' יתברך הוא לאין קץ ואין חקר, ועדיין לא נגלה ממנו רק ניצוץ דק מן הדק שנאצל מן האור הגנוז הזה, וממנו מתקיימים כל העולמות בכל יום מחדש, וכל התקוה של הברואים הוא להשיג משהו מהאור הזה. אך האור הזה אינו יכול לשרות רק בכלי זך מאד מאד הראוי לכך, והכלי הזה הוא רק "בית המקדש". וזה תכלית התורה - לחפש בתוכה את האמצעים והדרכים לגילוי מלכותו יתברך, ואת הכשרת הדרך לבנין בית המקדש שנברא קודם בריאת העולם (פסחים נד.), ששם האור יכול לשכון, ולצאת משם ולהחיות את כל בית ישראל, ומשם לכל העולמות והברואים, שהיא חיות נשגבה ורמה למאד, מה שכיום אין לנו שום תפיסה והבנה בה.

וכך במשך אלפי שנים שרוי העולם כולו באפילות וחשיכות צרות ויגונות, כי ה' יתברך מסתיר פניו יתברך מן העולם, מחמת שכולם מחפשים תמיד דברים שהם היפך מרצונו האמיתי. הרי לא יתכן לרצות אחרת מרצונו של המלך, ולבקש ממנו הארת פנים. והוא יתברך אינו מתרצה בתורה ומצוות ובכל הרצונות והתכונות שלנו, אלא רק בבית המקדש, שהוא הב' של בראשית, שכל מה שנחשוב נדבר ונעשה, יהיה מתוך שכל ודעת תשווקה ורצון שיהיה מכשיר ואמצעי לקדם את בית מקדשו ותפארתו.

כאשר יזכה בר אנוש לדעת ולמצוא את סוד רצונו יתברך, ולהקדיש את חייו למען השלמת הרצון הזה, אזי אין אהוב ונחמד וקרוב וידיד כמוהו, כי בזה הוא עושה נחת רוח אמיתית ליוצרו, ואז יתקיים "פְּנִיתִי אֵלֵיכֶם" - שכיבכול ה' יתברך יפנה מכל דבר אחר ויתעסק באדם זה לעזור לו ולסייע לו, ולברך אותו ולהיטיב לו בכל מכל כל, כמו שזוכו האבות הקדושים, שהקדישו כל נשימה שלהם וכל מחשבה ותנועה שלהם רק בשביל לגלות את מלכותו בעולם, עד שנעשו מרכבה לשכינה.

¹ וכתב הרוקח בספר סודי רזייה (אות א): אל"ף זה הקב"ה, שהוא ראשון ואחרון, וכשברא העולם, הפך פניו מן העולם, שנאמר וירא און ולא יתבונן, לפי שצפה בחרבן הבית, ואמר אין לי הניה בעולמי אסתיר פני ממנו. ב' של בראשית גדולה, כלומר ב' ראשית, זה בית המקדש שכתוב בו מרום מראשון מקום מקדשו. והארץ היתה תהו ובהו, 'תהו' בגמטריא תי"א, הבית ראשון עמד ת"י שנה, ונחרב בת"א שנים, 'תהו ובהו' בגמטריא תת"ל, והבית הראשון ובית שני שעמדו תת"ל שנים, בית ראשון ת"י ובית שני ת"כ, זהו 'ושכנתי בתוך בני ישראל' (שמות כט, מה), ושכן ת"י. ועוד רמזו, 'הארץ היתה תהו' בית שני 'היתה' שנים, וראשון 'תהו'. ובכמה מקומות נרמז חורבן הבית, ופתח כבי' בראשית, להודיע שנתחילת העולם נזכר חורבן ביתו, 'בית' לשון בתה (ישעיה ה, ו) 'וְאֵשִׁיתְהוּ בָתְּהָ' (לשון כריתה וחורבן), שכל מה שברא יחרב, שנאמר (ישעיה ב, יא) "ונשגב ה' לבדו".

והגביה ה' יתברך את אברהם עד כסא כבודו, ואמר לו, שב לימיני - ואני יעשה כל צרכיך וילחם כל מלחמותיך, וראו כולם שבכח זה ניצח ריבי רבבות של צבאות ארבעת המלכים (אגדת בראשית יח. כד. שוח"ט תהלים ק).

כשעובר על האדם צער ויגון, יתבונן שנסתבב לו המצב הזה שאין לו קורת רוח - כדי לרמוז לו שיתעורר לנצל את רגעי חייו עלי אדמות לקנות חיי נצח, על ידי שימלא את שליחותו בעולם בהמלכת בוראו, וסיבת חסרון הקורת רוח שיש לו, הוא מפני שהוא כביכול מחסיר מלפני ה' נחת רוח לאין שיעור, וגם כל העולמות והברואים כולם שרויים בחשיכה, וממתנים לו שיפקח עיניו כי הוא ה"בן יקיר לי אפרים" - שרק הוא יכול להכין את גילוי מלכות ה', ואת בית מקדשו, ומה שהוא מרגיש צער וכאב גדול על רצונותיו שאינם מתגשמים, ואף נעשה עימו היפך רצונו, זהו לעדות שהוא עצמו מחסיר ממילוי רצונו יתברך בעולמו.

מלך מלכי המלכים, האל הגדול הגיבור והנורא, יושב ומחכה לנו, לכל יהודי ויהודי באשר הוא - אימתי ידע את רום ערכו, וגודל חיבתו לפניו יתברך, כאבא שאין לו שום קורת רוח עד שבנו יקירו יכין לו את ביתו, שיוכל לבוא ולשכון עימו ביחד, כביכול להיות ידיד שלו ושותף שלו, כאשר מוחו ולבו בדעה והרצון הזה, להתהלך תמיד עם ה' יתברך, כמו שעשו האבות הקדושים.

זהו רצון הרצונות של ה' יתברך, שנכין לו מקום שיוכל לשכון יחד איתנו בעולם הזה, ודוקא עם גוף בשר ודם קרוץ מחומר, ואפילו מלאכי השרת אינם מבינים מדוע זהו דוקא הנחת רוח לפניו יתברך, אבל כך הוא סוד רצונו יתברך, שיתגלה רק לעתיד לבא, ואז ידעו מעלת שורש כל נשמה ונשמה מישראל.

כל מי שרצון ה' יקר בעיניו, ונאמן למלא שליחותו בעולם שלשם כך בראו השי"ת יש מאין, צריך לחשוב יום יום - מה אני עושה היום הזה למען גילוי מלכות ה', ולא רק בבכיה בתיוקן חצות וצער על גלות השכינה, אלא בשימת שכל ודעת ותבונה, מה הוא יכול לפעול לשם כך. והפתח הראשון לזה, הוא עסק התפילה התמידי בדיבור ובמחשבה, כי כל אדם חי את ימי חייו מתוך דעה ורצון לקבל טובת עצמו וליקח הכבוד והמלכות, ועם החפץ והתשווקה הזו הוא ממשיך גם בעולם הבא, ברצון להתעלות ולמלוך וכו'. ועל ידי התפילה הוא חוקק בעצמו ובעולם כולו את אפסיות הכל כנגד הבורא והיוצר, שהכל שלו, ולגדולתו אין חקר. ובעסק התפילה התמידי יכול האדם לחיות את המצב של "שויתי ה' לנגדי תמיד", עד שממש הוא מתהלך לפני עם מלך מלכי המלכים, ומשתף אותו בכל ענייניו, בלימודו ובמצוותיו, ובאכילתו ושינתו וכל עסקיו.

ואז נזכה לזכות להאיר את האל"ף, להשיב את המצב של "הפך פניו מן העולם", למצב של הארת פניו יתברך, על ידי הביקוש של מלכות ה', ושכל יהודי מכין את מוחו וליבו לחיות עם ה' יתברך, וזוכה לבית הגדול שנקרא "בית התפילה".

פניני בית המקדש

מואת הרב ישראל משה שליט"א
ערוכים ע"פ שיעוריו של מו"ר גאון ישראל הינוקא שליט"א

א. בית המקדש הוא תכלית כל הבריאה כולה, שיהללו את ה' מתוך הבית המקודש הזה. והוא סוף המעשים כולם, שלשמו ברא ה' את הכל, והוא הדבר האחרון שבו נגמרת מלאכת הבורא.

ב. בראשית - ראש בית, שבית המקדש הוא הראש והתכלית של כל הבריאה - שנכין לה' בית בעולם הזה, וכל הכלים שניתנו לאדם, הם בשביל הבית הגדול הזה, ה' ברא לאדם רגליים - כדי שילך בהם לבית המקדש, וברא לו עיניים - כדי שיראה את הבית הזה, וברא לו פה - כדי שיודה וישבח לו בבית הזה.

ג. בית המקדש הוא חיבור רוחניות וגשמיות, וכל זמן שהוא איננו בעולם, אין העולם שלם, והוא מלא בייסורים וצער ומרירות לאין קץ. וככל שרוצה האדם יותר את בית המקדש, כן מצטרף החלק שבו עד שמתקיים "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו".

ד. הרצון של יהודי צריך להיות אך ורק על בית המקדש, ושאר כל הדברים, הם רק אמצעים, אבל לא התכלית, כי התכלית היא להיות יחד עם ה' יתברך, להמליך אותו יתברך ולשמוח איתו יחד במלכותו.

ה. כאשר האדם מאחד את כל רצונותיו אך ורק אל בית ה', הוא ראוי לקבל את כל השפע וכל הטוב שבעולם, ויכול להצליח בכל משאלות ליבו.

ו. "אחד היה אברהם", שראה שכל אדם מתהלך בעולמו מבלי להתבונן כמה רגעים מה תכלית רצון ה' יתברך בעולמו, לשם מה ברא את כל הבריאה האין סופית הזו, שמים אין סופיים, ים רחב, שמש וכוכבים, וגלקסיות לאין ספור כוכבים (1.064.340.000.000.000 ברכות לב:), והאדם אינו אפילו נקודה קטנה שבקטנה לעומת כוכב אחד, והעולמות הרוחניים הם פי כמה וכמה לאין שיעור וחוקר, וכל הבריאה הזו מתוכננת ומסודרת להפליא עד פרטי הפרטים הקטנים ביותר, בחכמה ותבונה עמוקה מאד, ומה עומד מאחרי כל זה, והאדם יכול להעביר כל חייו בדעה כל כך רדודה, ולנצל את כל מעמדו ותפארתו ושיעור קומתו, בדעתו הרדודה שבחר בה.

ז. אברהם אבינו קם והקדיש את חייו לאמונה - שאם הבריה דולקת, יש מאחריה בורא שמחכה להתגלות בתוכה, והוא לא יתגלה עד שאנחנו נבקש אותו, נפרסם אמונתו ונבקש יחודו ונשתוקק לבית תפארתו. וכל רגע בחייו חי בשביל בית המקדש, וזכה להוריד שכניה מרקיע שביעי לרקיע שיש, ואחריו קם יצחק אבינו והלך באותה התבוננות, והבין לפי דרכו וחלקו מה מוטל עליו להביא לגילוי מלכות ה', וזכה להוריד שכניה מרקיע חמישי, וכך עשה יעקב ושאר צדיקי עולם.

ח. רצון ה' שיהודי ישכח מעצמו ומהמצב שלו, ויחשוב רק על המלכות של ה', ושכל יהודי ידע שהוא בחינה של מלך - ומלך אסור לו להישבר משום דבר, ועליו לדעת שהוא עצמו יביא את הגאולה, ובית המקדש עומד על ראשו. ושילך ויחדיר את התודעה הזו בכל בר ישראל, שכל אחד הוא יחיד לפני יתברך, ועליו להיות תמיד מלא שמחה וחייה, ולא להקשיב כלל לדברי הבעל דבר שלוחש באוזניו שהוא מרוחק ופגום.

ט. עצם הידיעה שיודע את הדברים הללו - שחובת האדם בעולמו היא הביקוש של מלכות ה', זה כבר חצי רפואה להנצל מהצרות והבעיות שלו.

י. מה שיביא את הגאולה, זה שנהיה כולם יד ביד, וכל אחד יהיה בשמחה ובחייה, ולא יחלש בדעתו לעולם, וישמח כל אחד בחלקו ובאור המיוחד שלו, ויאמין שהוא יקר לה' מבלי שום תנאי, (וגם אם נכשל הרבה ח"ו, אם רק שיודה שטעה, שוב הוא אהוב לפני המקום. ה'רשע' הוא רק מי שמתגאה וכופר ואינו מודה באשמה, אבל כאשר נכנע האדם ואומר טעיתי, הוא אהוב ורצוי).

מעשה רב

פנינים ושביבי אור משיעוריו הליכותיו ודרכו
בקודש של רבינו הגאון הינוקא שליט"א

דברות קודש חוצבות להבות אש שזכינו לשמוע מפי מורינו ורבינו בימי בין המיצרים תשע"ו, בדרך חילוכו אל הכותל להשתתף בצער השכינה הקדושה:

פאָשר אַנען מצטערען ומתאבלים על חרפון בית המקדש, אין עקר הצער על הפית שנתרב, אלא על אבדן דרך ה' שנתעלם ממנו, כי אבותינו מסרו נפשם לטע בעולם את מסלול דרך עין החיים, בדרך האמונה התורה והתפלה, ואנחנו החרבנו כל מה שהם התנגעו וטרחו להנחיל בעולם, ועל זה בעקר צריכים לכאב כשאננו עוסקים ומדברים על חרפון הבית.

נציר לעצמנו את הדורות הראשונים, איך שהיו מחברים לאמונה ולנאמנות לה' יתברך, שזה מה שבית המקדש היה מסמל - שהוא כנגד הלב, ובכוח זה היה בית המקדש מאיר את השפע והברכה לנו ולכל העולם. עד שהתדרדרנו כל כף, ובמעשינו שלנו - שהקחשנו את הרחמים שפלב, שאהו האהבת חנם, החרבנו את היסוד של בית המקדש, וכמו שאמרו חכמים (יומא ט:): "שבית המקדש נחרב בגלל שנאת חנם. ומאז כל יום קללתו מרבה מחברו" (סוטה מט.) - כי אבדנו את השרשים הממשיכים את הברכה והשפע.

בית המקדש הוא הלב של כל העולם - בו צריכים להתחבר יחדיו הלב העליון בכיכול, יחד עם הלב של כל יהודי ויהודי שנאמן באהבה ליוצרו ובוראו.

לב שציא מאנוכיותו ומחשבתו היא על בוראו - נבחו בהרגשתו את לבב וולתו, עד שלב של יהודי אחד שנפגע ונעלב חלילה, יתפס אצלו כהרס ביסודות בית המקדש! הזמנים של אבילות החרפון והישיבה על הארץ הם לא זמנים של עצבות, אלא קביעת עתים למחשבה והתבוננות כיצד לרפא את הלב שלנו הרוס, ולבנות מחדש את הנאמנות בין אדם לקונו - שמתבטאת באהבת חנם לכל ישראל.

האדם צריך להיות עסוק בתורה ובמצוות בתוך כל עם ישראל, כלומר שיעשה זאת בעבור פלם, ובשליחות פלם. והוא כפי שתהיה לו עין טובה על האחר - שבכל עת שפוגש את זולתו, משאת נפשו הגדולה ביותר תהיה כיצד יוכל לתמוך ולסעדו, לפיסו ולעודדו. ה' ברוך הוא אינו נזקק לאף אחד, אלא שבעונותנו אין קץ הוא חפץ לתת לך כל בר ישראל את האבות להמליך אותו - שזהו כל התכלית של הבריה.

והוא יתברך ממתין מתי יתעורר האדם להבין את ערך עצמו - שבשבילו נברא כל העולם, ועליו לקחת את האחריות לכל, כי הוא יכול לפעל הכל, אם ירצה בנתיבותיהם של צדיקי הדורות ששללו את הדרך. וגם האדם הפשוט ביותר ידע שלשם כך הוא נברא - להקדיש כל חייו באהבה ליוצרו ובוראו, ולחשב ולטפס את העצות והדרכים המיוחדים לו ממקומו ומצבו בו הוא עמד, כיצד לבנות את ארמונו של המלך ולתן לו את הכתר.

עבודת קדש זו איננה מיוחדת לגדולי הצדיקים, אלא לכל יחיד הפשוט והדל ביותר, שנקרא 'בני בכרי ישראל' - שהוא חביב ואהוב ונערץ כבן חזיר, שכל העולמות נבראו בשבילו והם תלויים בו, וכלם ממתינים ומחכים לו שירומם את נפשו וידע עצם מעלתו, ויבין את משרת בריאתו, ויהיה נאמן למלא את שליחותו שבשבילו הוא נברא בעולם - לבקש את מלכותו של בוראו.

וידע האדם, שכאשר הוא אמת ונאמן בשליחותו, כל הנאצלים והנבראים יבאו לסייע לו, ובנדאי שצליח לבנות את חלקו המיוחד לו בארמונו של המלך ובכתרו של המלך. ויבין עם אהדות הקבוצות, יתחברו עבודת הקדש של כל יהודי באשר הוא - שלכל אחד יש נתיבים ועמקים של מסירות נפש על האמונה וקדושת יהדותו ומסירות לתורה, ואז הפח מתאחד ומכפיל את עצמו, ובה מוסיפים עז ותעצומות לכבוד מלכות ה'.

כל רבוי אהבה ושלוש בין המאמינים בה' ובתורתו וחפצים במלכותו, ממשיך את הטובה והברכה - וראינו רבים שנושעו מפח מעשי חסד ואהבה ששעשו.

ובפרט צריך כל אחד לתת לבו בענין השדוכים - שיש רבים שלא זכו למצא את זוגם, והולכים בודדים בעולם, וכאשר ישתדל ויתאמץ אדם בעניני השדוכים - מעורר הוא בזה את ישועתו יותר מכל דבר אחר שיעשה, כי בזה הוא מנחם את השכינה בגלותה, וכמו שאמרו חכמים (ברכות א:): "שכל המשמח חתן וכלה פאלו בנה אחת מחרבות ירושלים. אם נופה ונבין את הדרך הא, ונתחיל לילך בה, נופה לפיס את ה' ברוך הוא - שיתעוררו רחמינו לגאול אותנו ביד רמה במהרה.